

Рудолф Шенкер
и Ларс Аменд

РАЗТЪРСИ ЖИВОТА СИ

*Основателят и китарист на Scorpions разкрива тайната си:
„Щастие и успех се постигат с удоволствие!“*

Превод: Николай Т. Василев

Издателство „Махалото“

ВЪВЕДЕНИЕ

„Животът ни придобива смисъл едва когато се появи възможност да осъществим мечтите си.“

В ЕЛИКОЛЕПНА МИСЪЛ на моя приятел Паулу Коелю. Защо започвам книгата си точно с тези думи ли? Много просто – защото не бих могъл да кажа нищо по-подходящо. Благодаря ти за помощта, Паулу.

Всеки има мечти, но едва малцина са онези, които се опитват да ги осъществят. Ден след ден сутрин човек се измъква от леглото, шляе се унило и нещастно през задачите си, а вечер си задава въпроса кога най-сетне животът му ще потръгне. Кога ще започне истински? Така, в очакване на началото, в един миг се оказва, че всичко вече е отминало и той се взира в един безрадостен край.

Твърдо съм убеден, че всеки, включително и ти, може да постигне нещо специално. Това не означава, че в мига, в който го решиш, трябва веднага да демонстрираш някакви резултати, за които да пишат по вестниците – и без това повечето неща в тях са пълни глупости, честно казано. Само лъжи и фантазмагории, възпиращи ни да се замислим по-дълбоко и да се концен-

трираме върху важните моменти. Реално погледнато, можеш да промениш всичко дори с една-единствена мисъл. Условието обаче е тази мисъл, тази твоя мечта, да бъде последвана от действия. Не ми ли вярваш? Тогава поне опитай, наистина е лесно. Целият ти живот може да се преобрази в положителна насока, стига да си готов да се вслушаш в напътствията на Вселената и да спазваш законите ѝ.

Звучи ти прекалено отнесено? Нека в такъв случай да изясним нещо от самото начало. Не съм някой откачен езотерик, който виси по цял ден с рожавите си приятели хипари, пуши трева и пие зелен чай, така че не се притеснявай. Не съм и философ, опитвам се да ти разкрие „истината“ за живота, тъй като не мога. Мога обаче да ти подсказва как да бъдеш здрав, щастлив, успешен и какъвто още решиш. Как да реализираш и най-съкровения си мечти, а за капак на всичко и да се забавляваш безкрайно много.

Хммм, отново не ми вярваш? Възприемаш думите ми като празни приказки, които вече си чувал хиляди пъти? Добре тогава, нека ти отговоря с един кратък контравъпрос: как става така, че цял живот и до ден-днешен аз успявам да осъществя мечтите си? Със сигурност не съм по-интелигентен, по-талантлив или по-сръчен от теб, но въпреки това превърнах стремежите си в реалност. Как от едно хлапе от Зарщед – градче с 9 хиляди жители в най-забитата част на Долна Саксония* – станах рок звезда, заедно с момчетата от Scorpions продадохме над 80 милиона албума и се утвърдихме като най-успешната немска рок група на всички времена?

Започнах да си представям как би изглеждало подобно постижение още през 1965 г. и в началото на 70-те вече знаех какво точно искам. Първоначално околните се подиграваха на фантазиите ми, и повярвай ми, водещите музикални експерти в страната заявиха в писмена форма – с двойно подчертани пасажи, – че и англичаните, и американците със завързани ръце биха могли да свирят рок десетократно по-добре от мен. Беше истински кошмар. Без значение с кого споделях намеренията си, в отговор получавах само отрицателна енергия: „Рудолф, откажи се! Никога няма да успееш! Гледай си работата и спри да витаеш из облаците. Някой ден си щял да свириш в една от трийсетте най-известни групи в света? Ти? За какъв се мислиш?“

* Долна Саксония – една от 16-те провинции на Германия. Намира се в северозападната част на федералната република. Столица на провинцията е град Хановер. – Б.пр.

Признавам, че въпросът е добър: „Кой съм аз всъщност?“ В началото на кариерата ми непрекъснато си го задавах и стигнах до друг, доста по-важен на онзи етап, въпрос: „Защо да не успея?“ Сега с удоволствие ще попитам и теб. Защо да не успееш да осъществиш мечтите си?

Единствената граница е хоризонтът!

В следващите страници не става дума за материален успех, а за успех в живота. Искане ми се въз основа на собствената си история да ти покажа, че късметът и щастието не са цел, а път, по който крачим. Карл Лагерфелд* го е казал най-точно: „Животът е свободно време с претенции за професия.“ Бих добавил: „Материалните придобивки не са нищо повече от удобен страничен продукт.“

Бих желал да съм полезен на всички, които държат тази книга в ръцете си и мечтаят за пълноценен живот, като им помогна да се отърсят от страха от промяна. За да се насочим в положителна посока, трябва сами да вземем решение да го направим, и именно от това се страхуват повечето хора. „Не мога да нарежа работата си, въпреки че ме побърква, нещастен съм и бих предпочел да бъда сърф-инструктор на Хаваите. А и какво ли ще кажат родителите, учителите, съседите, шефът и колегите ми?“

Всички изпитваме копнеж по големи и непознати приключения. Искане да бъдем като Джеймс Бонд, да караме бързи коли и да спасяваме света. Няма смисъл да отричаш – знам, че е така. В мига обаче, в който напишеш сценария за собствения си приключенски филм, т.е. за собствения си живот, всичко около теб ще се промени из основи. Когато най-сетне се отърсиш от ступора и се заемеш да осъществиш мечтата си, и най-динамичният екшън на екрана изведнъж ще ти се стори безумно скучен. Внезапно, сякаш от нищото, започват да се случват все нови и интересни неща, отварят се доскоро здраво заключени врати, запознаваш се с хора, които ти разкриват алтернативни перспективи и т.н., и т.н., и т.н., докато в един момент не осъзнаеш, че вече не изпитваш нужда да висиш пред телевизора. Превърнал си се в супер звезда в своя собствен супер свят. За да попаднеш в него, не е необходимо да го търсиш – той отдавна е някъде вътре в теб. Само не трябва да губиш търпение.

* Карл Ото Лагерфелд – световноизвестен моден дизайнер, прочул се най-вече покрай работата си за модна къща „Шанел“. Роден през 1933 г. в Хамбург, понастоящем живее в Париж. – Б.пр.

ВЪВЕДЕНИЕ

Сериозно, усещането е неземно!

Опитвам се да кажа следното: не се страхувай от промените, а излез навън, в широкия свят, и започни да снимаш собствения си филм. Живей живота си така, както си го представяш, а не според очакванията на околните. И не се страхувай от неуспеха – той е част от играта. Знай, че цялото щастие на света те очаква точно зад ъгъла, така че... *Разтърси живота си!*

Миналата година навърших 60 – отпразнувахме го с гръм и трясък в Рио де Жанейро – и мога спокойно да заявя, че не се чувствам и наполовина толкова стар. Без значение дали съм в Русия, Азия, Европа или Америка, неминуемо попадам на хора, които ми задават един и същ въпрос на всевъзможни езици: „Рудолф, страхотен си! Това е невероятно! Каква е тайната ти?“

„Тайната? Толкова е лесно – изпитвам удоволствие от това, което върша. Всеки ден. Вече четиридесет години.“

От все сърце желая историите ми не само да са ти интересни, но и да те подтикнат да се замислиш за собствените си избори. Никога не е късно за промяна, нови цели, мечти и предизвикателства, без значение дали си на 15, 20, 40 или 61 години, като мен. Аз също съм си поставил куп задачи за бъдещето. Миналата година изнесохме 60 концерта в 22 държави, които бяха посетени от близо един милион души, но отсега се радвам като дете при мисълта за следващата световна обиколка, която ще предприемем със Scorpions и момчетата от екипа ни. Удоволствието е несравнимо с нищо друго!

Животът може да се нарече такъв само ако решиш да го живееш, а не да го преживяваш, и щом прегърнеш тази максима, успехът рано или късно ще потропа на вратата ти. В крайна сметка уникалното във всеки от нас е, че сами най-добре познаваме пътя, по който сме поели. Отговорите на всичките ти въпроси са скрити дълбоко в самия теб – да, сега, в момента, в който четеш този ред. Просто все още не си го осъзнал. А това наистина е страхотно, защото в същата секунда можеш искрено да се зарадваш на всички невероятни неща, които ти предстоят. *Нека любовта, късметът и щастието да разтърсят живота ти като ураган!**

Разтърсващи поздрави от Хановер,
твой Рудолф

* Препратка към песента „Rock You Like A Hurricane“ от албума на Scorpions *Love At First Sting* (1984). – Б.ред.

ГЛАВА 1.

ПРЕЗ ОЧИТЕ НА ДЕТЕ

АКО СЕ ОПИТАМЕ ДА ПОГЛЕДНЕМ СВЕТА през очите на невинно дете, бързо ще прозрем тайната за водене на щастлив и пълноценен живот. Възрастните ни казват: „Спазвай правилата, получавай високи оценки в училище, работи непрекъснато и толкова усърдно, колкото можеш, и усилията ти ще бъдат възнаградени подобаващо.“ А именно – с повече правила, повече учене и още по-тежък труд. И когато след години завършиш училище, те очаква „най-ценният дар“ на живота – сигурно работно място, пари и бъдеще под формата на сякаш безкрайно препускане, докато един ден не остарееш, посивееш и после умреш. Обикновено това се описва като щастлив живот.

„Що за безумни изводи! Откъде Рудолф вади този цинизъм?“ – вероятно си мислят някои. „Е, къде е проблемът? Та животът е именно такъв!“ – биха възразили други. Към коя от двете групи спадаш ти? Сигурно все още не знаеш, тъй като досега не си се замислял по въпроса. *Спокойно, тигре*, не се притеснявай, а пофилософствай малко на ум. Междувременно ще ти разкажа една история, на която станах свидетел през лятото на 2009 г. в градчето Швармщед, където живея.

Беше прекрасен ден, слънцето грееше ярко, а на площада местната продавачка на плодове и зеленчуци редеше щанда си, както прави всяка сутрин. Наслаждавах се на първото си еспreso в кафенето на Джино, когато двама мъже влязоха в пицарията и се настаниха на една от съседните маси. Съдей-

ки по поведението и облеклото им, бяха типични търговски представители – около 40-годишни и очевидно само преминаващи през градчето. Поръчаха си капучино и започнаха да обсъждат на висок глас последиците от финансовата криза. Не спряха да ругаят некадърното правителство, слабоумните и жадни за власт политици и загниващия капитализъм. Най-много псувни отне-соха алчните банкери, в които двамата мъже очевидно съзираха безспорните главни виновници за всички беди. От разговора им останах с впечатление, че банкерите са виновни и за лошото настроение на шефовете им, и за страха им от бъдещето, и за ниските оценки на децата им в училище, дори и за най-личните им несгоди. Слушах с нарастващ интерес. Познайте дали единият тип не хвърли вината за проблемите в брака си върху напълно непознатите му анонимни банкери? И още как! Преди финансовата криза нямал никакви трудности – нито със съпругата, нито с децата, нито с работата си. Животът му бил идеален! Сега обаче всяко препятствие водело след себе си ново, а виновникът, разбира се, е само един – злият banker. Точка по въпроса. Сметката, моля! След като двамата станаха и си тръгнаха, гледах след тях известно време. Не останах с впечатлението, че са щастливи.

Е? Не откриваш ли и някои от собствените си мисли в думите на тези мъже? Може би не буквално, но дори и да си останал незасегнат от финансовата криза, нима и ти нямаш навика да търсиш вината за проблемите и затрудненията си у другите, вместо в самия себе си? Спокойно, можеш да си го признаеш – така е при повечето хора.

Нека отново се върнем на примера за лошия banker. Напоследък преобладаващото обществено мнение за представителите на висшите етажи на финансовата система е далеч от ласкавото, ето защо, когато в началото на миналата година по новините бяха показани чучела на банкери, обесени по стълбовете на лондонските фенери, вероятно си си помислил, пък било то и само за миг: „Точно така! Убийте тези мошеници!“

Сега ще те помоля да се върнеш и да прочетеш отново последното изречение. Би ли разсъждавал по този начин, ако въпросният banker беше малкият ти брат? Или възлюбеният ти съпруг, най-добрият ти приятел или даже собственият ти баща? Как биха стояли нещата в такъв случай?

Банкерите далеч не носят цялата вина за мизерията, в която се оказахме затънали, ако изобщо може да се говори за вина. Опитай се да се придвижиш малко по-напред в размишленията си. Сигурно ще ти прозвучи нелепо, но

истината е, че всички ние в еднаква степен сме отговорни за сегашното ни състояние. Къде е общото между теб и банкера ли? Най-малкото, по всяка вероятност и твоите пари са в нечия банка, като по този начин подпомагат системата. Считал си този ход за разумен, но само до момента, до който ти е изнасяло, нали? Не можеш да го отречеш. Всички сме в купа и се налага да приемем нещата такива, каквито са – и за нас, и за нашите деца, и за техните деца.

В края на краищата, съвременният свят е докаран до сегашното си състояние от самите нас вследствие на погрешни преценки и решения. Икономическата криза, глобалните изменения в климата, войните на религиозна основа – всичко това е проекция на нас самите, наше дело и наша отговорност. В това число и твоя. Няма смисъл да гледаш обвинително другите, още по-малко да ги ругаеш, тъй като и те следват правилата на системата, в която всички ние живеем – „Бъди най-добрият, най-хитрият, най-бързият, най-силният!“ Виждаме докъде ни доведе подобно мислене. Да не би в училище да са ти втъпявали да бъдеш най-щастливият? Да не би да си се дипломирал заради любовта и загрижеността ти за добруването на твоите съученици, а не „само“ заради относително приличните ти способности да учиш уроците си наизуст?

Непрекъснато ни повтарят колко труден за разбиране е светът и че в него всичко е ужасно сложно и непонятно. Възможно е наистина да е така, но не е нужно да си гений, за да забележиш, че въпреки своята комплексност, съвременният свят не функционира добре. И как би могъл, докато все повече хора гладуват, брутални войни обхващат цели континенти и голяма част от човечеството е толкова нещастно, че не вижда никакъв смисъл в съществуването си? И макар за всеки проблем да има решение, никой не е в състояние да ме убеди, че системата, довела до всички настоящи кризи, е правилната. Не е възможно! Този факт е ясен на всички ни и все пак не предприемаме нищо, за да го променим. Защо хора като онези двамата в кафенето на Джино се жалват от живота, който не ги удовлетворява, вместо да използват енергията, похабена в оплаквания, и да подобрят с нещо положението си? Защото не желаят да поемат отговорност за собствената си съдба! Избрали са си ролята на жертви, за да не се чувстват виновни, ако накрая се провалят. В противен случай биха били принудени да признаят: „По дяволите, *сам* се прецаках. Само аз и никой друг!“

ПЪТЯТ НА ОБАМА

ГОРНИЯТ ФЕНОМЕН е великолепно илюстриран от историята за успеха на Барак Обама. Не вярвам, че той самият е бил толкова учуден от факта, че успя да стане първият *чернокож* президент в историята на Съединените американски щати, колкото мнозина други. Обама постигна нещо, на пръв поглед изглеждащо напълно невъзможно. Бременето, което носеше заради цвета на кожата си, бе толкова тежко, че му се наложи да демонстрира невероятна сила на волята, за да се справи с цял куп сякаш непреодолими препятствия. Но той осъществи голяма си мечта и показа, че човек може да направи *всичко*, стига да вярва в себе си. Затова и го уважават толкова в качеството му на световен лидер и навсякъде го посрещат едва ли не като рок звезда. В негово лице най-сетне пак имаме водач, на когото да прехвърлим отговорността за всичките си проблеми. Сдобихме се с нов месия, който да решава вместо нас, така че за пореден път може да се отпуснем и да дишаме свободно, без да ни се налага да мислим за собственото си бездействие.

Ясно е, че светът ни се нуждае от мечтатели като Обама, които се откъсват от стадото, скачат встрани и поемат по различен път. Хора, за които няма шаблони. Които сами определят накъде духа вятърът. Които са в състояние да накарат цялото ни общество да върви напред. Дребната подробност е, че и ти можеш да бъдеш такъв. Всъщност не – ти вече *си* такъв! Просто все още не си го осъзнал.

Понякога от най-зловонната купчина тор израства най-прекрасното цвете, но ако стоим пред него със затворени очи, никога няма да забележим великолепието му. Икономическата криза е подобна смрадлива купчина тор и затова е необходимо да отворим очите си и вместо да се оплакваме или да търсим виновниците за нея, да се възползваме от необичайните обстоятелства и да ги обърнем по начин, който ще ни помогне да възстановим нормалния ход на ежедневието си. Към настоящия момент това, което определяме като „нормален ход“, е обхванато от пълен хаос, но положението явно не е чак толкова лошо, щом не откриваме стимул да започнем да мислим и да променим ситуацията. Истината е, че в живота ни не рядко биваме разтърсвани от различни случки и ситуации, но често това не се оказва достатъчно силно, за да се събудим. Заравяме глава в пясъка, затваряме очи и чакаме бурята да отmine. Или не предприемаме нищо, или се мъчим да открием решения на

проблемите, прибягвайки до същите онези средства, които са ни докарали до въпросното положение на първо място. Летим до Луната и изстрелваме ракети, но не забелязваме най-простите и основни неща. Ето защо и занаят пред ще има кризи под една или друга форма, докато един ден и последният човек не проумее, че системата трябва да бъде променена.

Вероятно вече си задаваш въпроса: „Чудесно, но какво общо има всичко това с мен? Най-много да успея да подредя собствения си живот, но не и целия свят.“ Разбирам те, естествено, но не виждам никакво принципно противоречие между тези две неща. Развитието на големия свят следва същия ход като това на собствения ти малък свят. Като собствения свят на всеки един от нас – същия, който сме създали сами и според индивидуалните си представи. Бог умишлено ни е дал свободна воля, ето защо ни позволява да вършим глупости, но също така е дарил теб, мен, Барак Обама, Осама бин Ладен и всички останали седем милиарда човешки същества на тази планета с такава сила, че можем не само на теория, но и на практика, тук и сега, да променим света из основи. Всички ние го съзнаваме, но едва малцина се осмеляват да се възползват от този дар.

Все пак забелязвам, че в последно време глобалното съзнание осезаемо се променя в положителна посока. Това е страхотно, тъй като само преди 30 години нещата изглеждаха по коренно различен начин. Човечеството се събужда ужасно бавно от дрямката си – със скоростта на охлюв, – но все пак се събужда. Както гласи поговорката, капка по капка, камък пробива. Уви, все още продължаваме да не гледаме глобално на проблемите и насочваме енергията си не към промяната, а към трупането на материални блага – къщи, коли, телевизори, лаптопи, мобилни телефони и т.н. Децата ни се задушават сред купищата играчки в стаите си и същевременно не знаят към коя по-напред да посегнат, тъй като мозъкът им не може да възприеме толкова много информация наведнъж. Осигуряваме все нова и нова храна за сетивата си, без изобщо да забелязваме, че по този начин отчаяно се опитваме да прикрием недостига на онова, от което наистина се нуждаем. Всички вещи, с които се затрупваме, са ясен показател, че всъщност ни липсва нещо важно – а именно способността да запълним живота със самия живот. Тъкмо по тази причина йогите не се нуждаят от нищо – те са заредени с толкова много положителна енергия, че дребнотемиято на ежедневието им се вижда напълно безполезно. Материалното е изгубило значението си за тях и съзнанието им

е достигнало до много по-високо ниво. С други думи, те са открили тайната на живота. Вероятно ще се съ согласиш с мен, че в сравнение с постигнатото от тях една лъскава спортна кола изглежда напълно лишена от смисъл, нали?

Наясно съм, че звучи *страшничко*. Поех на това пътешествие преди повече от четири десетилетия и мога само да ти препоръчам и ти да си вземеш билет за него. Той няма да ти струва нищо – *безплатен е*. Наистина мъдростта на йогите няма да те изпълни от днес за утре, ала ще се убедиш, че мъглата около теб се разсейва. Бавно, но сигурно. Усещането е нереално и неповторимо изпълващо! Гарантирам ти го.

VIRGIN KILLER*

СВЕТЪТ НЕ Е НИКАК ТРУДЕН ЗА РАЗБИРАНЕ, стига да направиш усилието да впрегнеш всичките си сетива в тази задача. Номерът обаче е първо да се опиташ да се освободиш от цялото знание, което вече имаш. Представи си, че си изгубил разсъдъка си. Да, знам, че е трудно, но пробвай да го направиш.

Когато едно бебе дойде на белия свят, то притежава всички качества, необходими на човешките същества, за да бъдат щастливи. Но уви, вместо да насърчава и да развива този потенциал, обществото оказва натиск върху него, системно унищожавайки божествените му дарби. Не случайно в Библията пише: „Нека бъдем като децата...“, тъй като щастливи са именно те. Тук е и отправната точка, от която да тръгнем. Замисли се – защо с течение на годините и превръщането им във възрастни хората стават все по-нещастни и стресирани? Отговорът е: защото системата постоянно ги подтиква да се борят със собствената си природа. Децата инстинктивно и несъзнателно подхождат към живота като към игра, тъй като разумът им не ги блокира. Те не се страхуват от бъдещето и затова са в състояние да изпитват истинско удоволствие. Какъв процент от „порасналите“ биха могли да кажат същото за себе си? Не знам, но цифрата едва ли ще бъде особено висока.

* Препратка към *Virgin Killer* – четвъртият студийен албум на Scorpions. Заглавието се превежда като *Убиец на девизи/невинност*. – Б.пр.

С момчетата от Scorpions още през 1976 г. се опитахме да предадем отношението си към този феномен чрез обложката на албума ни *Virgin Killer*. На нея се вижда младо голо момиче, стоящо зад стъкло, върху което има пукнатини точно пред най-интимната част от тялото му. За нас тази визия представляваше едновременно изкуство и критика към обществото, но разни самозвани „защитници на правата на младите“ видяха в нея единствено пошлост и мръсотия. Въпросното изображение беше начин да изразим виждането си, че времето е убиецът на всяка чистота и наивност, и явно бяхме успели да го направим, защото системата на мига реагира срещу него.

Децата ни са заливани с информация, събрана кой знае кога от кой знае кого. „Знанията“, които се наливат в главите им, може и да се опират на природните закони, но единствената им цел е обществото да бъде насочвано в погрешна посока, за да не могат хората да се отърсят от игото на собствените си правила.

И това ли ти звучи като фантазмагория – сякаш човечеството е спретнало зловещ заговор срещу самото себе си? Вероятно дори се питаш и дали самият ти не участваш в тази конспирация, при положение, че искаш само да бъдеш щастлив, да имаш малко пари в банката и да водиш приятен живот? Именно! Вече си започнал да схващаш принципите, според които функционира системата. Всеки от нас е част от нея и ние, и само ние, сме причината нещата да бъдат такива, каквито са – добри или лоши, големи или малки. Фактът, че държиш тази книга в ръцете си, обаче е знак, че си отворен за промяна и склонен към размисъл.

Ако искаш да имаш успех в живота, трябва предварително да откриеш какво ти доставя удоволствие и те прави щастлив. Започни отново да си играеш. Да, сигурно ти звучи детински – *да си играеш...* – но именно това е правилният начин да подходиш към проблема. Аз самият нерядко съм постигал щастието си така. Та нали животът е една голяма игра? Представи си, че вече не работиш, а само играеш! Не би ли било страхотно? Нима е възможно нещо, което ти доставя удоволствие, да е лошо? Бинго! Сега вече разбираш, така че официално обявявам игрите за открити.